

Vesteristen Viesti

Sinnikkyys * Toimeliaisuus * Elämänhalu

N:o 7

Toimitusneuvosto:
Timo Vesterinen (pj.)
Riitta Nieminen
Harri Vesterinen

Vesteristen sukuseura ry:n
jäsenjulkaisu

Kustantaja: Vesteristen sukuseura ry
Porslundskaleten 16 E 6
00980 Helsinki

Painatuspäivä
16.12.1998

7. Vesteristen Viesti

s. 2 Puheenjohtajan palsta	s. 3 Emil Vesterinen
s. 2 Iltamat	s. 4 Paasikiven ministeri
s. 2 Käsin tehtyä	s. 4 Sukuneuvosto
s. 2 Konstan lapsenlapset	s. 4 Olosuhde värille
s. 3 Internet sukututkimuksessa	Kuopion kuvat: Martti Kainulainen

SUKUKOKOUKSEN VIRALLISET PÄÄTÖKSET RAUHALAHDESSA

Sukukokouksen aluksi vietettiin hiljainen hetki kuunnellen Lauri Vesterisen kappaleita "Iltavirsi" ja muistellen edellisen sukukokouksen jälkeä poikkeuksellista, joihin kuului myös iltavirren tekijä.

Varsinaista kokousta johti jälleen jämerästi sukuseuramme kunniapuheenjohtaja **Seppo Vesterinen**. Kokous hyväksyi sukuneuvoston esittämän toimintakertomuksen ja vahvisti tilinpäätöksen sekä myönsi tili- ja vastuuvapauden sukuneuvoston jäsenille. Samoin hyväksyttiin tulo- ja menoarvioesitys sekä toimintasuun-

nitelma. Jäsenmaksu säilytettiin edelleen 40 markassa.

Sukuseuran puheenjohtajaksi valittiin uudelleen **Ervo Vesterinen** Espoosta. Sukuneuvostoon tulivat valituiksi seuraavat 12 jäsentä: **Katri Hämäläinen**, Kokemäki, **Riitta Nieminen**, Halikko, **Terttu Nuutinen**, Rautalampi, **Kaija Paakkonen**, Kouvola, **Anneli Varjonen**, Tampere, **Esko Vesterinen**, Pälkäne, **Harri Vesterinen**, Helsinki, **Justina Vesterinen**, Helsinki, **Lasse Vesterinen**, Viitasaari, **Reino Vesterinen**, Imatra, **Timo Vesterinen**, Helsinki ja **Unto Ves-**

terinen, Vantaa. Sukuseuran tilintarkastajiksi valittiin **Kaarina ja Osmo Mustamäki** E. ingistä.

Sukukokouksessa keskusteltiin myös seuraavan sukukokouksen pitopaikasta ja ehdotettiin vuoden 2000 kulttuurikaupunki Helsinkiä tai laajemmin pääkaupunkiseutua. Sukuneuvosto päättää lopullisesti paikan. Sukukokous tullaan kutsumaan koolle entiseen tapaan jäsenkirjeellä.

SUKUSEURAN PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYSSANAT KUOPION SUKUJUHLASSA 7.6.1998

Arvoisa kunniapuheenjohtaja, hyvät sukuneuvoston jäsenet ja juhlayleisö. Vietämme tänään sukuseuramme 30-vuotisjuhlaa. Tilat täällä Kuopion Hotelli Rauhalahden Jätkänkämpässä sopivat hyvin sukujuhlan ja -kokouksen miljöökseen, sillä viestittäväthän nämä puitteet vuositasaisia suomalaisia käsityöperinteitä, joihin voi tutustua myös juhlanäyttelyssämme.

Äyräpään kihlakunnan veroluettelossa esiintyy Matti Vesterinen lautamiehenä yli kymmenen vuoden ajan vuosina 1557-1568, hänen luottamustehtävänsä päättyi siis 430 vuotta sitten. Isäni Heikki Vesterisen muistiinpanojen mukaan 1500-luku oli sukumme nousukautta Karjalan kannaksella. Aina vuoteen 1620 saakka Vesteristen lukumäärä kasvoi nopeasti, mutta jo kolmekymmentä vuotta myöhemmin heitä tavataan Kuuterselän alueella vain joitain kymmeniä. Vuonna 1617 tehty Stolbovan rauha toi pettymyksiä, kurjuutta, nälkää ja voittamattomia sairauksia.

Sukunimellämme varustetuista henkilöistä löytyy maassamme kolmisen tuhatta. Sukuseuramme sihteerin arvion mukaan sukuseurassamme on jäseniä n. 470, joista aktiivisesti osallistuvia nelisen sataa. Lukumäärää ja aktiviteettia ajatellen kyseessä on merkittävä suomalainen suku.

Kullakin suvulla on ikiomat ominaisuutensa, ne kyvyt, jotka auttavat selviytymään alati muuttuvissa olosuhteissa ja kestämaan jatkuvia ympäristön aiheuttamia paineita.

Mikä on saanut sukumme jäsenet elpymään, säilymään ja katsomaan tulevaisuuteen elämänhaluisina, sinnikkäinä ja toimeliaina, sukumme perusluonnehdintoja siteeratakseeni?

Näitä asioita mietin seurattessani eilisen illan touhuisaa ja eloisaa ajanviettoa. Onko sukumme taustalla jokin ominaisuus, perintönä kulkeva yksittäinen geeni, joka ohjailee sukuaamme vuosien kuluessa ja antaa mahdollisuuden säilyä

aikojen saatossa?

Kysymykseen ei liene yksiselitteistä vastausta. Olen kokenut sukumme jäsenissä sekä rationaalisuuden taitoa, että irrationaaliselästä tasolta löytyvää lahjakkuutta.

Ehkäpä loppujen lopuksi yhteenkuuluvuden tunne, taito löytää oikea puoliso, ystävä tai ystäväpiiri on merkityksellisiä.

Yhteiskunnan tulevaisuus liittyy yhä selkeämmin tiedon välitykseen, yhteyden pitoon ja yhteisiin ratkaisuihin.

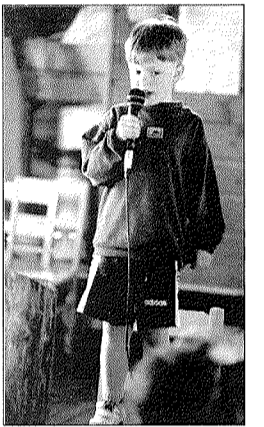
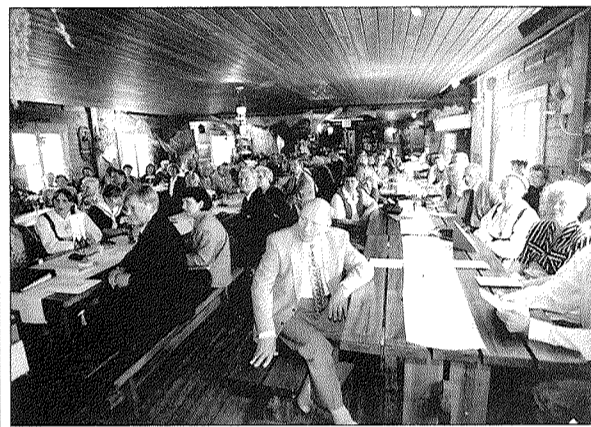
Ehkäpä suurin voimamme onkin monipuolisuudessa, moninaisuuden arvostamisessa ja kyvyssä kasvaa ja nousta; kyvyssämme uusiutua.

Hyvät sukuseuramme jäsenet. Toivotan teidät lämpimästi tervetulleiksi sukukokoukseen ja -juhlaamme.

Ervo Vesterinen
Sukuseuran puheenjohtaja

MENNEISYYS ELÄÄ MEISSÄ NYKYISYYTENÄ

SUKUSEURAN 30-VUOTISJUHLA KUOPIOSSA

Kuopiossa Kylpylä-hotelli Rauhalahden Jätkänkämpä kauniin Kallaveden rannalla täyttyi Vesteristen sukuseura ry:n 30-vuotisjuhlan merkeissä sunnuntai-kesäkuun 7. päivänä 1998. Menneen kesän yksi harvinaisista aurinkoisista viikonvaihteista osui Vesteristen sukutapaamisen yhteyteen. Vesterisiä ja vesterismielisiä eripuolilta Suomea, niin lähipitäjistä kuin kauempaa, saapui ilahduttavan runsaasti paikalle.

Kuopion seudun sukuseuraan kuulumattomia Vesterisiä oli houkuteltu paikalle erillisellä kutsukirjeellä. Mutta paljon oli niitä, jotka uskollisesti jo vuosien ajan ovat sukujuhlissa ja -kokouksissa käyneet aina kun Vesteristen viesti on kiirinyt.

Juhlan kulku

Satapäinen juhlayleisö kajahti aluksi upeasti Karl Collanin säveltämän ja August Ahlqvist-Oksasen sanoittaman *Savolaisen laulun*.

Sukuseuran puheenjohtaja Ervo Vesterisen tervehdyssanojen jälkeen kuultiin helsinkiläisen 11 vuotiaan Mikko Kainulaisen esittämä Burgmüllerin *Ballade* pianosoolona.

Kesäisen juhlan herkyys oli huipussaan kun Mikon 5-vuotias velipoika Vesa nostettiin tuolille, jotta myös Jätkänkämpän taaimmaisella penkillä istuja saattoi kuulla ja nähdä hänen laulavan Jukka Kuoppamäen säveltämän ja sanoittaman *Sininen ja valkoinen*. "Juuret kasvoi maahan sen, kylmän sekä routaisen, lämmön tunsin kuitenkin, lujudessa graniitin. Hiljaa kuusten kuiske soi, terveensä tuuli toi. Sininen ja valkoinen, värit ovat vapauden..."

Siilinjärven-Maaningan kansalaisopiston lausuntaryhmä esitti Anna-Veera Ylösen

ohjaamia hersyvän hauskoja murrepakinointa, joiden savolaisuus ja savonkielen rikkaus ei jättänyt kuulijaa hirsisämpäristöissä kylmäksi.

Puumalalainen Oivi Vesterinen oli joitakin vuosia sitten vajuuttanut matkakassansa Viipurin torilla ja ostanut muutamalla ruplalla sahan. Sillä hän taitavasti loihtu tuttuja säveliä yleisön tunnistettavaksi. Yleisöhän tunnisti ja Oivi sai hyvin ansaitsemansa suosionosoitukset.

Anne Itälän Suodenniemeltä oli tämänkertainen juhlapuhuja. Sukuseuramme perustajiin kuuluvan Kalevi Vesterisen, s. 1912 Örebrossa, tytären aiheena oli isoisänsä ylimetsänhoitaja, konsuli Emil Vesterinen, s. 1886, Pielavesi, elämänvaiheet. Juhlapuhe kokonaisuudessaan on luettavissa toisaalla tässä lehdessä.

Juhlissa yhteislauluja säestänyt kanttoriopiskelija Jarmo Kajansinkko soitti pianolla Oskar Merikannon *Kesäillan idyllin*.

Kuopion kaupungin tervehdyssanoin lukemisen jälkeen kutsuttiin juhlayleisön eteen kaksi sukuneuvoston jäsenyydestä luopuvaa aktiivista. Jaakko Vesteriselle ja Hans Molanderille luovutettiin kumpaisellekin keraamikko Soile Paasonen muotoilema maljakko kiitokseksi sukuseuran hyväksi tehdystä pyyteettömästä työstä.

Jaakko oli sukuneuvostossa yhtäjaksoisesti 20 vuotta, joista useat vuodet sihteerinä ja rahastonhoitajana. Hans toimi viimeiset 10 vuotta rahastonhoitajana ja muiden ansioidensa lisäksi hän on ollut myös *Vesteristen Viestin* käynnistävä voima. Heille molemmille vielä kerran kaunis kiitos.

Hans Molanderin äiti Eliina Molander os. Vesterinen, s. 1910 Rautalammilla, kutsuttiin sunnuntaisessa sukukokouk-

sessä sukuseuran ensimmäiseksi kunniajäseneksi. Hän osallistui uskollisesti lähes kaikkiin sukukokouksiin seuramme historian aikana. Kuopiossakin hän oli iältään vanhin mukana ollut jäsen. Se jäi myös hänelle viimeiseksi sukukokoukseksi. Hän siirtyi ajasta iäisyyteen 88-vuoden ikäisenä tämän vuoden syyskuussa.

Kuusankoskella asuva Viljo Vesterinen luovutti sukuseuran arkistoitavaksi erilaista materiaalia, mm. kopion isänsä rakkuuna Sakari Vesterisen, s. 1879 Kanneljärvellä, *Päästötohistuksen Suomen rakuunarykmentistä* päivättyinä Lappeenrannassa 31. päivänä joulukuuta 1901.

30-vuotias sukuseura päätti juhlaansa laulamalla yhdessä 150-vuotta vanhan *Maamme*-laulun.

Sukuneuvosto haluaa kiittää kaikkia mukana olleita. Sukuseuralaiset osoittivat jälleen omaavansa vahvat juuret ja siivet.

Timo Vesterinen

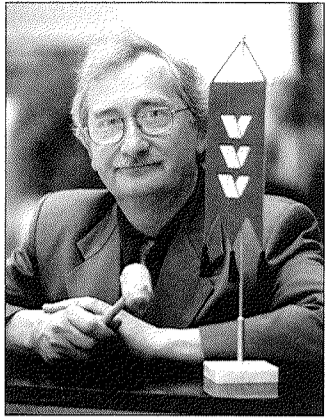
Jaakko Vesterinen 20-vuotta sukuneuvostossa.

Hans Molander Vesteristen Viestin "isä", 10-vuotta sukuneuvostossa.

Ervo Vesterinen

Puheenjohtajan palsta

Kuopion sukukokous, sukuseuramme 30-vuotisjuhla, antoi paljon ajattelemisen aihetta. Iloinen, odotettu asia oli runsas osanotto ja miellyttävä, sukumme jäseniä lähentävä kokousilmapiiri. Illanvietto oli eloisa, välitön ja yllätyksikas tapahtuma. Sukujuhla puolestaan toi esille hartaan yhteistilaisuuden, yhteenkuuluvuuden lujan tunteen.

Itse koin sukuneuvostomme suuren työurakan täydellisen onnistumisen, niin tapahtuman monivaihteista ja suotuisaa kulkua voinee luonnehtia, kunnian- ja huomionosoituksena myös niille sukumme jäsenille, jotka toimintamme 30 vuotta sitten aloittivat. Monet heistä ovat jo keskuudestamme poistuneet. Siksi juhlatilaisuuden yhteishenki viestitti edesmenneitten jäsentemme ponnistusten täyttymystä. Itse muistan ne monet kerrat jolloin isäni, Heikki Vesterinen, palasi Valtionarkistosta kasvot innostuksesta hehkuen kun oli päässyt sukutietojen arvokkaille lähteille. Mieli-kuva tulee nyt väistämättä eteeni, kun olen viime kuu-

kausina kivunnut Kansallisarkiston, entisen Valtionarkiston, korkeita portaita.

Vaikka omat tutkimukseni eivät tätä nykyä sukuumme liitykään, voin hyvin aavistella niitä syviä tunteja, joita sukututkijat tutkimuslähteitä selaillessaan kokevat ja ovat kokeneet. Asiakirjat luetaan nykyisin mikrofimeiltä. Silloin, nelisenkymmentä vuotta sitten, päästiin tutkimaan alkuperäisiä lähteitä, 1500-luvun asiakirjoja. Ajat muuttuvat. Tänään Justiina Westerinen ja monet muut sukututkijat selailevat mikrosiruille tallennettuja tietoja.

Tietokoneet eivät toki ole lopullinen ratkaisu sukuselvityksiä laadittaessa. Vielä tarvitaan avaimia tietojen alkulähteille. Älkäämme unohtako tietojen tallentamista. Pitäkäämme yhteyttä sukulaisiimme. Ymmärtäkäämme nykyä, elämme historiallisia hetkiä; ajankuva muuttuu kenties nopeammin kuin koskaan aikaisemmin. Tallentakaamme kiitävät hetket, pian muistista katoavat kuvat tuleville sukupolville hyödyksi ja iloksi.

Rauhalahden Jätäkämpän ei käydä ahtaaksi, vaikka se suureksi mainitaankin, ennen kuin kaikki halukkaat iltajuhlaan osallistujat saatiin istutettua pitkille penkeille pitkien pöytien ääreen.

Alun rahastussählinkien jälkeen kelpasi Vesteristen ja vesterismielisten aloittaa savolaisittain katetun noutopöydän tyhjentäminen. Meillä oli pidot. Ulkona valmistettu rosvo paisti salaattilla ja muilla lisukkeilla maistui, kalaisaa vaihtoehtoa unohtamatta. Terästyistä oli noudettavissa seinän "luukkubaarista".

Musiikista huolehti alkullista Pekka ja Eila Vesterisen perheyhtye. Pieksämäkeläiset insinööri-isä ja lääkäri-äiti vahvistettuna perheen pikisilmäisillä lapsilla ja sukulaistyöllä esittivät monipuolista viihdemusiikkia. Tunnelma oli vanhahtunut ja rento. Kuulumis- ja aihdettiin joka pöydässä ruokailun ja soiton lomassa. Vallitsi puheensorinan ja musiikin sopusointu. Keskuste-

luissa ei asia loppunut kesken, Vesterisiä oli paikalla.

Illtapäivällä täysi linja-autollinen juhlavieraita oli tullut Kuopion nähtävyyksiin parituntisella kiertoreitillä. Samalla retkellä oli kauppahallissa tarkastettu paikallisten Vesteristen hallitsema juustojen leikkelemymälä. Hyväksi totesivat mukana olleet. Siksi oli hauska todeta kauppiasisarusten Jaanan ja Jounin mukana olo lähiomaisineen myös illanvietossa.

Arvat myytiin ennätysajassa ja lahjoituksina saadut mainiot voitot jaettiin onnettaren suosikeille suurempaa kateutta tuntiin.

Kesäillan valon muuttuessa ulkona punertavaksi ja Jätäkämpän hieman hämärtyessä oli yhteislaulun aika. Seija Vesterinen hanureineen oli loppuillan viihdyttäjä. Loppuillan raikui iloisesti ja rohkeimmiten jo tanssahtelivat. Yksi oli huoli usealla yhteinen. Missä viipyy Vesteristen oma

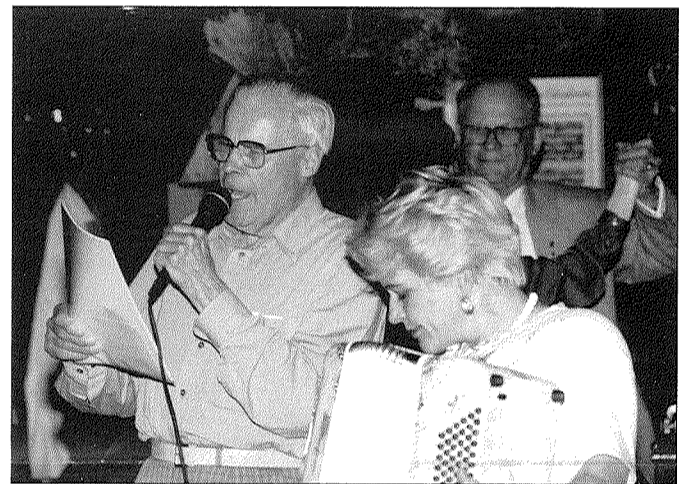
Iltamat Vesteristen tapaan 6.6.

yhteislaulukirja? Jaa-a, jähkä löytäisimme jostain avokäti-sen sponsorin niin mikä ettei. Kuka ryhtyy toimeen?

Ei voi kuin ihailia Seijan kykyä temmata ihmiset mukaan. Tunnelma oli välillä kuin karaoke-baarissa. Laulettiin yksin ja kaksin, välillä kaikki yhdessä. Tukevaksi ovat rakentaneet savolaiset kämppän-

sä ja varsinkin sen lattia. Hyvin kesti jopa Vesteristen tanssin.

Niin siinä kuitenkin taas kävi, vanhanaikaisesti, aika loppui jälleen kerran kesken, vastaan tuli yö. Oli aika yöpuun ja huomisen juhlan ja kokouksen. Mutta olipahan ilta, kelpaa sitä muistella.

KÄSIN TEHTYÄ

Kokemäkeläisen Katri "Kaisa" Hämäläisen ja rautalammilaisen Terttu Nuutisen kauniita käsintöitä oli esillä näyttävästi Vesteristen infopisteessä olevalla suurella pöydällä. Kelpasi niitä vieraan katsella ja ihailia. Koskeakin sai, hellästi. Tertun kutoma Vesteristen ryijy oli tyylikkäänä Minneapolis-kabinetin seinällä, kuten jo aiemmissakin kokouksissa.

Käsityöt ja käden taidot olivat aiheena sukuseuran pienoisnäyttelyssä Rauhalahden sukutapaamisen yhteydessä.

Isä ja poika, Otto ja Terho Vesterinen Suonenjoelta esittelivät miehisiä töitä.

Otto, taitavista käsistään tunnettu, oli tuonut nähtäväksi koivusta veistämiään suoravartisia sekä harvoin nähtyjä pihlajasta veistettyjä "kipparivartisia" kauhoja. Harvoin nähtyjä siksi, että taitajat ovat vähissä. Mukana oli myös kätäjäisiä veisteitä, joilla voisi osallistua missä päin maailmaa tahansa järjestettäviin muotoilukilpailuihin. Katajantuoksu toisi varmasti lisäpisteitä.

Terho Vesterisen yhdestä kivistä suunnittelema ja työstämä graniittipöytä hämmästytti. Osaajan käsissä kivikin väistyy. Kierrejalkaiset vaaleakiviset kukkapylväät myös ihastuttivat. Munanmuotoiseksi hiotut ontot ja isokokoiset kivet avolakkeineen vahvistivat käsitystä sanonnan "vaikka läpi harmaan kiven" paikkansapitävyydestä.

Oiva Kainulainen, sukuun naitu kuopiolainen, on eläkepäiviensä harrastukseksi tehnyt kotona lukuisia nahkajalkineita. Eivätkä ne ole mitään liukuhihatossuja Aasian malliin, se yhdessä todettiin.

Keramiikkaa oli tällä kertaa paikalla lempäläisen Heli Rantasen tuomana. Oivaltavia, valutekniikalla tehtyjä maljoja ja herkkiä rakusavesta valmistamia uniikkeja astioita hän ei ole tarkoittanut lainkaan myyntiin. Ne ovat lähinnä itselle, sekä sukulaisille ja ystäville rakkaudella tehtyjä lahjaesineitä. Kuopiossa ostotarjouksia tehneet saivat häneltä varsin kierteleviä ja pyöreitä vastauksia.

Useita vuosia itseään Tamperella keramiikkakurssittanut Heli työskentelee päätoimisesti perheen kirjanpito- ja aviomies on leikkisästi todennut olevansa valmis jo siirtymään eläkevirkaan torille myymään vaimonsa taidetta.

Nähtävänä oli myös valokuvia Imatran sukujuhlalta ja -risteilystä sekä kesän -97 Karjala-retkestä. Näyttelytilan seinälle oli ripustettu Vesteristen vastavalmistunut kolmetrinen ulkoviiri.

Kaunis kiitos kiinnostuneille vieraille kuin myös näytteileksittäjille. Te jälleen kerran osoitte oosaavanne.

Konstan lastenlapset koossa

Meidän serkkujen juuret ovat vahvasti Kuopion seudulla. Melkein kaikilla on edelleenkin joku side Savonmaalle; osa asuu siellä itse, toisilla äiti tai sisar tai on rakennettu vaikkapa mökki. Niinpä sukukokouksen pitopaikka, Kuopion Rauhalahden, innosti meitä kokoontumaan pitkistä ajoista yhteen. Me, **Konstantin Westerisen** jälkeläiset kävimme pitkän kevättä pienimuotoisia keskusteluja tapaamisesta ja lopputuloksena saatiin huhtikuussa aikaan oikein kirje, jolla juhlallisesti kutsuttiin kaikki 17 serkkua lauantaiksi 6.6. Rauhalahden Jätäkämpään.

Kirjeitä ja sähköpostiviestejä läheteltiin ympäri Suomea ja puhelimessa puhuttiin, kun serkut ilmoittelivat osallistumisestaan. Pohjoisin serkku taitaa asua Oulussa ja etelä-

simmat Helsingissä ja loput sillä välillä.

Osa ei ollut tavannut toisiaan kymmeniin vuosiin ja hiukan mietitytti, mahdetaanko edes tuntea toisiamme.

Lauantaina sitten huomattiin, että paikalle oli päässyt peräti 11 serkkua. Kaikki olivat ihan tutunnäköisiä ja aivan yhtä kovaa puhumaan kuin ennenkin. Joku oli alkanut kovasti muistuttaa omaa isäänsä ja kaikissa oli jotain sukunäköä. (Meidän sukuhaaran miehet ovat enemmänkin keskimittaisia, hinteliä ja vaaleita, toisin kuin Viestissä joskus aiemmin on Vesterisiä kuvailtu.) Siinä sitä sitten kurottiin vuosien välimatkaa kiinni. Eikä pelkästään muisteltu vanhoja, vaan nykypäivä ja osin tulevaisuuskkin ruodittiin tarkkaan. Seuraavaa sukupolvea oli mukana ainakin **Juha Mat-**

ti, Essi, Anni, Arttu ja Teppo. Todettiin, että meillä serkuilla on yhteensä 34 lasta, joilla vanhimman ja nuorimman ikäeroa on 37 vuotta. **Matti ja Marita** olivat ehtineet jo mummi- ja ukiksi – pikkuisen **Susanna** on ensimmäinen kolmatta polvea.

Eeva oli äskettäin mennyt naimisiin ja uusi sulho toivottiin tervetulleeksi sukuun. Seuraavana päivänä sukuseuran puheenjohtaja **Ervo Vesterinen** mainitsi sukujuhlan avajaissanoissaan, että se, joka on päässyt Vesterisen sukuun, olkoon onnellinen. Terveisiä vaan **Raimolle!**

Poissaolevista serkuista osa oli lähettänyt viestin, miksi ei päässyt tulemaan ja ne luettiin tarkkaan läpi ja pohdittiin, oliko poissaolon syy tarpeeksi hyvä. Niistä muutamasta, joilta ei oltu saatu mitään elonmerk-

kiä, esitettiin viljejä vihjauksia. Upouusiin sukukirjoihin kerättiin kaikkien paikalla olevien serkkujen nimet ja taisipa joku sukuseuraan kuulumaton täyttää jäsenlomakkeenkin.

Siinä iloisessa tunnelmassa Rauhalahden erinomaista Rosvopaistia kylki kyljessä syöden ja pitkillä penkeillä istuen päätettiin, että nyt kyllä ruvetaan kokoontumaan useammin, kun tämä on niin kivaa. Kyllä me **V/Vesteriset** ollaan hyviä, kun kas me kaikki niin erinomaisia ollaankaan!

Kiitos ihanasta illasta **Pirkko, Matti, Heikki, Pirjo, Pekka, Kerttu, Eeva, Marjatta, Seppo ja Hannu!**

Justiina Westerinen

VIIRI

Vesteristen sukuseuran myyntiartikkeleiden joukkoon tuli Kuopion sukutapaamisen yhteydessä Vesteristen viiri ulko käyttöön. Viiri on pöytäviirin tavoin punapohjainen, jonka vaakunaosassa on mustarajatut Vesteristen V-kirjaimet. Viirin materiaali on 100% polyesteria ja painotyö kolmivärinen. Kolmetrinen viiri on valmistettu Finn Marin-lipputehtaassa. Jäsenille sen hinta arvonlisäveroineen on 300 markkaa. Viirejä voi tiedustella sukuneuvoston jäseniltä.

KIINNOSTUS LISÄÄNTYNYT

172 henkilöä kirjoitti nimensä kahden päivän aikana Vesteristen juhla- ja sukutapaamisessa. Vikkelimmät jopa kaksi kertaa. Justiinan tutkainta käsialanäytteitä päädettiin 172:een. Ilahduttavinta oli lisäys sitten Imatran, jossa nimiä kertyi 104 kappaletta. Suunta on siis nouseva. Toivottavasti kahden sadan raja rikkoutuu vuonna 2000. Marraskuun lopulla 1998 sukuseuraan kuului 477 jäsentä.

LÄHES SATAVUOTIAS

Rautalammilla 19.11.1898 syntynyt Eino Ilmari Vesterinen siunattiin haudan lepoon 29.11.1998 Liedossa 17 vuotta aiemmin kuolleen vaimonsa viereen. Elämänliekki hiipui rauhallisesti Liedon vanhainkodissa 17.11.1998 vieden Eino Vesterisen ikiuuneen vain kaksi päivää ennen syntymänsä 100-vuotispäivää.

Hän oli kuollessaan tietävästi korkeimman iän koskaan saavuttanut Vesterinen. Eino V. vi-

hittiin avioliittoon joulukuussa 1924 Elvi os. Huuskosen kanssa ja heille syntyi kuusi lasta, joista neljä on edelleen elossa. Maanviljelijä ja taitava kirvesmies muutti 50-luvun alussa Lietoon, jossa jatkettiin elämää viljelijäperheenä.

Osa Sukutietotekniikka ry:n englanninkieliseltä postituslistalta (Finngen) poimitusta tuntemattoman kirjoittajan sukututkimusta käsittelevä runosta, josta varmaan moni voi itsensä tunnistaa:

Grandma and the Family Tree

There's been a change in Grandma, we've noticed her of late, She's always reading history or jotting down some date. She's tracking back the family, we'll all have pedigrees. Oh, Grandma's got a hobby, she's climbing Family Trees.

Poor Grandpa does the cooking and now, or so he states, That worst of all, he has to wash the gups and dinner plates. Grandma can't be bothered, she's busy as a bee Compiling genealogy - for the Family Tree.

She goes down to the courthouse and studies ancient lore, We know more about our forebears than we ever knew before. The books are old and dusty, they make poor Grandma sneeze, A minor irritation when you're climbing Family Trees.

There were pioneers and patriots mixed in our kith and kin Who blazed the paths of wilderness and fought through thick and thin. But none more staunch than Grandma, whose eyes light up with glee Each time she finds a missing branch for the Family Tree.

Their skills were wide and varied, from carpenter to cook And one (Alas!) the record shows was hopelessly a crook. Blacksmith, weaver, farmer, judge, some tutored for a fee, Long lost in time, now all recorded on the Family Tree.

YLIMETSÄNHOITAJA, KONSULI EMIL VESTERINEN

Emil Vesterinen 1886 - 1968

Koulunkäynnin Emil aloitti 11-vuotiaana Pielaveden Säviän kansakoulussa syksyllä 1897. Osa hänen koulutodistuksistaan on säilynyt.

Jatkoa sille seurasi Iisalmen- ja Porvarikoulussa, sittemmin Reaali- ja Porvarikoulussa.

Ylioppilaaksi Emil-poika "päästettiin" Iisalmen Yhteiskoulusta kesäkuun 5. 1909 yleisarvosanalla Kiitoksella hyväksytyt.

Samoihin aikoihin oli Kuopion tullut virolaistyttö Leeni Ploompuu, joka kävi Kuopion yhteislyseon, 1899-1906 ja oli myös ensimmäinen virolainen nainen, joka siten tuli hyväksytyksi Keisarilliseen Aleksanderin Yliopistoon Suomessa. Asuessaan opiskeluaikanaan Helsingissä Veera Vesterisen kanssa tuli tämän Emil-serkkukin hänelle tutuksi ja he solmivat avioliiton keväällä 1912.

Perheeseen saatiin kolme lasta, vuonna -12 Kalevi ja -16 Kaija sekä hieman myöhemmin kasvattitytär Astrid.

Luonnonystävänä ja -kulki-jana oli itsestään selvää, että Emil lähtisi opiskelemaan metsätietoutta. Niinpä hän aloitti ammattiin valmistautumisen Ruotsissa Härnösandin Teknillisessä Metsä- ja Saha-koulussa, josta valmistui 1912 "metsäkonduktööriksi" (=nuorempi metsänhoitovirkamies) ja sai seuraavana keväänä Metsänhoitajan arvon Helsingissä.

Elämäntyönsä ukki teki metsänhoidollisissa tehtävissä ensin Suomen Metsänhoitoyhdistys Tapion konsulenttina ja aikakauskirja Tapion ja Uppsatser i skogsbruk'in toimitussihteerinä, myöhemmin Metsätaloudellisen Valistus-toimiston johtajana, jossa toimesta hän oli yli 30 vuotta, aina eläkkeelle siirtymiseensä saakka.

Vuosina 1920-27 hän toimi Eestin Tasavallan konsulina Helsingissä virolaissyntyisen vaimonsa Leeni Ploompuu-Vesterisen ollessa samanaikaisesti suurlähettiläs Oskar Kallaksen sihteerinä. Suomen ja Eestin Ystävyyssiitto, Akatee-

INTERNET SUKUTUTKIMUKSEN APUVÄLINEENÄ

Uusimpana muotivillityksenä historiantieteen alueelle on noussut sukututkimus. Kansallisarkiston tutkijasalissa vieraillessa ei voi olla huomauttamatta lukuisia mikrofilmipäätteiden edessä notkuvia vanhoja herroja, jotka selailevat menneiden aikojen tuomiokirjojen, rekistereiden ym. tallenteiden loputtomalta tuntuvaa sekamelskaa. Sukututkimus ei pelkästään ole enää vain vanhempien villitys, vaan yhä useammin myös yhä nuorempi jälkikasvu kiinnostuu omasta suvusta ja sen salaperäisestä menneisyydestä. Tietotekniikan ja varsinkin multimedian sekä verkkoyhteyksien huima kehitys ovat tuoneet sukututkijoille muitakin vaihtoehtoja suksuna juuri metsästämiselle kuin pelkästään kansallisarkistossa istumisen.

Suurin ongelma Internetissä on halutun tiedon löytäminen ja valtava aineistomäärä. Koska kuka vaan pystyy laittamaan tietoa verkkoon on hakijan hyvin usein oltava epävirallisen tiedon suhteen kriittinen. Mikään ei välttämättä takaa tiedon oikeellisuutta. Tosin virallisten yhdistysten ja järjestöjen kohdalla tätä ongelmaa ei kovin paljoa tarvitse huomioida.

Alkuun pääsy on aina vaikeata. Helpoin keino päästä alkuun etsiessään sukututkimukseen liittyvää aineistoa on lähteä liikkeelle hakupalvelimien, kuten Altavistan (<http://al.sta.digital.com>) kautta. Muita hakupalvelimia on mm. Lycos (<http://www.lycos.com>), Infoseek (<http://guide.infoseek.com>), Excite (<http://www.excite.com>), HotBot (<http://www.hotbot.com>), Trampoliini (<http://www.inet.fi>) Ihmemaa (<http://www.fi>), Kolumbus Kompassi (<http://kompassi.kolumbus.fi>).

Antamalla hakusanaksi jotain sukututkimukseen liittyvää voi hakija kokea yllätyksen huomattavaa mitä kaikkea löytyykään ja kuinka vaivottomasti. Tätä kautta etsijä usein paikallistaa muita sukututkimuk-

seen liittyviä kotisivuja tai yhdistysten ja järjestöjen omia sivuja. Näistä hakija löytää helposti kattavia linkkikokoelmia muihin alan sivuihin.

Internet on sukututkijalle varsinainen aarreaitta. Ympäri maailmaa löytyy muutamia palvelimia, joilta on mahdollista tehdä hakuja erilaisista tietokannoista. Yhdeltä voi etsiä juuriaan Kanadan Ontarion vuoden 1871 väestönlaskennan tiedoista. Toinen palvelin auttaa kuninkaallisista kiinnostuneita listaamalla Euroopan maiden kruunupäitä keski-ajalle asti. Samoin jos on epäily, että suvusta voisi löytyä saksalaista aatelistverta, niin sekin asia on helposti tarkistettavissa Internetissä olevassa tietokannasta. Helpoiten ulkomaisiin tietokantoihin pääsee käsiksi Suomen yritystietokoneen ylläpitämän Genealogy Finlandin kotisivuilta (<http://www.genealogia.org/f>). Sivuilta löytyy monia linkkejä muihin ulkomaisiin tietokantoihin.

Suomessa on meneillään uudenlainen todella mittava HisKi-projekti seurakuntien ylläpitämien historiankirjojen tallentamiseksi digitaaliseen muotoon. HisKi-projekti on Sukutietotekniikka ry:n alkuunpanema hanke kirkon vanhojen historiankirjojen elektronista tallentamista varten. Työ on todella mittava ja nyt parin vuoden työn jälkeen urakka alkaa olla vasta puolessa välissä. Muutaman vuoden kuluessa on saatavilla kaikki seurakuntien historiankirjat sisäl-

tävä romppu, joka luultavasti tulee olemaan pakollinen hankinta jokaiselle suku- tai historianantutkijalle. Internetin käyttäjillä on tosin etuoikeus saada hyväksikäyttää nyt jo olemassa olevia tietoja. Parhaiten projektin tulosta pääsee katsomaan Sukutietotekniikan kotisivuilta (<http://www.genealogia.org/stts.htm>).

Internetin kautta on myös mahdollista päästä tutustumaan muihin alan harrastajiin maailmanlaajuisesti. Verkossa leviävien sähköisten uutisten, USENET NEWS:in, keskusteluryhmissä on mahdollista vaihtaa mielipiteitä vaikkapa australialaisen sukututkijan kanssa. Myös ulkomaille muuttaneen sukulaisen etsinnässä voi saada vinkkejä sen maan sukututkijoilta. SFNET-ryhmissä on sukututkimusta varten myös suomalainen keskusteluryhmä, joka on nimeltään: sfnet.harrastus.sukututkimus.

Sukututkimusohjelman avulla oman sukututkimuksen tietojen tallentaminen, selailu ja sukupuiden tekeminen helpottuu huomattavasti verrattuna käsin ylläpidettyyn kortistoon. Suurin osa ohjelmista on englanninkielisiä mutta markkinoilta löytyy muutama suomenkielinenkin ohjelma. Sukututkimusohjelmalta vaaditaan ennen kaikkea hyviä tietokantaominaisuuksia. Henkilöitä koskevat tiedot on voitava tallentaa järkevästi ja oleelliseen painottuen. Toisaalta henkilöiden väliset suhteet ovat aivan keskeinen asia. Järjestelmän tulee suoriutua ta-

valla tai toisella myös epämääräisistä tiedoista. Windows aikakaudella saadaan helposti näyttäviä ja tarkkoja tulosteita. Tämä on sikäli tärkeää, sillä alalla ovat kehittyneet omat käytäntönsä ja standardinsa jo kauan ennen tietokoneiden esiinmarssia.

Yleisin Suomessa myydyistä sukututkimusohjelmista on Genus Junior. Se ei kumminkaan ole alan paras tai ainoa, sillä ilmais- sekä myynti-ohjelmia on saatavilla paljon muitakin. Yksi on Tietotekniikka ry:n kehittämä Suku-ohjelmisto, joka tosin on tarjolla vain sukututkimusseuran jäsenille. Monet suomenkielisiä ohjelmista ovat aluperin olleet tutkijan itse kehittämää versioita oman työnsä helpottamiseksi. Näiden ympärille on sitten alkanut kehittyä monenlaisia apuohjelmia. Yhdysvalloissa on liikkeellä noin nelisenkymmentä erilaista ja taasoista sukututkimusohjelmaa. Lukuun eivät sisälly niiden kylläisinä leviävät huokeat apuohjelmat. Halpojen ohjelmien monenlaiset puutteet ovat aiheuttaneet sen, että on normaalia käyttää useampaa ohjelmaa rinnakkain näin hyödyntäen jokaisen ohjelman omia vahvoja puolia. Ilmaisia sukututkimusohjelmia pääsee helposti metsästämään osoitteesta (<http://www.genealogia.org/>)

Teksti: Harri Vesterinen
email:harri.vesterinen@helsinki.fi

Olet saanut kunnian kuulua Vesteristen mielenkiintoiseen sukuun. KIINNOSTAISIKO nähdä omat sukujuuresi tyylikkäänä tietokoneella tehdyllä taulumaisena tulosteena oman huoneen seinällä!

Seinälle ripustettu sukupuu on oiva koriste ja mielenkiintoinen tutkiskelun kohde jokaiselle asianomaiselle ja oman sukunsa vaiheista kiinnostuneille. Taulumainen sukupuu tuo selvästi esiin oman sukusi kiehtovan menneisyyden. Se on samalla huomiota herättävä seinäkoriste.

Hinnat: 1. Versio A3 (isän, puolison ja lasten nimet, synt. ja kuolinpäivät) 190:-
2. Versio A3 (lisänä synt.paikkakunta sekä viikkimiespäivämäärät) 230:-
Lasitaulun kanssa (kaikki versiot) + 110:-

Hist.yo Harri Vesterinen, Hietaniemenkatu 14 A/519, 00100 Helsinki, p.040-5121686, Email: Harri.Vesterinen@Helsinki.fi

minen Heimoklubi sai Emil ja Leeni Vesterisestä paitsi perustajajäsenensä, myös eräät aktiivisimmista.

Musiikki oli ukille hyvin tärkeä asia. Mistä se sai alkunsa, on meille vielä epäselvää, sillä kansakoulussa hänen arvosanansa laulussa vaihtelivat kuutosesta kymppiin. Ukki sekä lauloi että soitti viulua mielellään. Vanhimmat valokuvat (vuodelta -07) kertovat, että soittoniekkana oli ukissa jo tällöin. Helsinkiin siirtyessään ukki liittyi Laulu-Miehiin, eläkepäivinä sen Urisevat Ukot -kööriin.

1913 hän aloitti julkisen toimintansa ja piti elämänsä ensimmäisen esitelmän "Tapion päivillä" Kajaanissa.

Ukki kirjoitti paljon ja mielellään. Julkaistuista kirjoituksistaan hän myös piti aluksi leikekirjaa. Vanhin säilynyt juttu koski pienmetsänomistajain metsänhoitoa ja sen ensimmäinen osa julkaistiin virolaisessa Postimees -lehdessä toukokuussa 1914.

Myös Suomessa ukki kirjoitti paitsi lehtiin myös radioon. Eräänä aamuna joulukuussa -47 Pekka Tiilikainen Yleisradiosta soitti klo 6.30 ja

pyysi ukkia tekemään heti juttuun joulukuudesta. Kertoman mukaan Ukki meni kirjoittamaan "siihen huoneeseen, jossa oli parempi kalustus". 10 min. kuluttua hän astui ulos, ajoi taksilla Yleisradioon, jossa luki sen suorassa lähetyksessä klo 6.55 "ilman että olisi tullut kiirettäkään".

Vuonna -38 ukki ja mummi hankkivat Virosta, Lehtsen kunnasta kesäpaikan, jonne rakennettiin Käidra-niminen huvila. Historia kertoo syyt, joiden vuoksi heille rakkaana "suvehtimispaikan" käyttö jäi lyhytaikaiseksi. Nyt paikalla on enää kivijalka, mutta ukin lastensa mukaan nimeämät Astridin- ja Kaijan-järvet sekä Kalevinmäki valtavine lakkasoineen yhä odottavat meitä jälkeläisiä.

Epäselvää on, kenen omistuksessa maapalanen nykyään on, vaikka oikeusministerikin vastauksessaan asiaa pahoittelun kertoo, ettei lainsäädännön mukaan omaisuuden palauttamista ulkomaalaiselle voida sallia. Siitä huolimatta ei hakuprosessini Viron viranomaisten kanssa minun puoleltani ole suinkaan päättynyt.

Myöhemmin isovanhemmat rakennuttivat uuden kesä-

huvilan, Vesterilän, Karjalohjan Puujärven kylään, Tesverjärven rannalle. Siellä ukin harrastuksista kalastus ja metsätyöt kuin myös monenlainen luonnonharrastus tulivat meille kaikille lapsenlapsille tutuiksi. Näin toteaa Tapio Horila, ukin vävy, 80-vuotispäiväonnittelemurunaan:

Ehkä kaikkein kauneimmat sukukunnan suuret muistot ovat Puujärven kylästä Vesterilän viidakoista missä aina päivä paistoi kimmelsi kesäinen Tesver koi-vut hohti valkovarsin mummin kanat kotkotteli sivituules tuoksuvassa Siellä kasvoi lapsenlapset Kaloin siellä lapset kasvoi Ukin lahnoin laajenivat oppi soudannan sulavan verkonlaskun laadullisen uimataidon tarpeellisen Missä ukin kalahousut legendaariset lepatti siellä touhu ja mekastus siellä toiminta tulinen Ole ei puute ohjelmasta: työtä on siinäkin tytöillä, ponnistusta poikasilla

Hietaniemen Uurnalehtoon on 1951 haudattu mummin serkku, taidemaalari Ludvig Oskar. Ukilla ja mummillla oli usein tapana viedä myös mi-

nuu, pikku-Annea, sinne suuntautuvilla iltakävelyillä. Siellä ukki muisti sanoa: "Tulethan sinä sitten tänne meitä katsomaan, kun meitä ei enää ole." Ja minä olen tullut.

Ylimetsänhoitaja, konsuli Emil Vesterisen elämä päättyi Helsingin Sätehoitoklinikalla marraskuun 21. pnä 1968. Hänen tuhkinsa laskettiin Hietaniemeen Ludvig Oskarin viereen. Neljä vuotta myöhemmin saatoimme mummin saman hautapaaden juurelle.

Meitä Ukin ja mummin, Emil ja Leeni Vesterisen jälkeläisiä on tänään elossa neljässä polvessa yhteensä 26 henkilöä, 27:tä olotellaan syyskuulla syntyväksi.

Anne Itälina kertomassa isoisästään.

Paasikiven ministeri

Ministeri Vihtori Vesterisestä kerrottiin vuoden 1995 Vesteristen Viestissä, kun hänen syntymästä oli kulunut 110-vuotta.

Silloinen artikkeli perustui paljolti Lasse Kankaan toimittamaan kirjaan VIHTORI VESTERINEN, KESKISUOMALAINEN VAIKUTTAJA (Kirjayhtymä, 1985). Tänä syksynä on Keskisuomalainen Oy:n toimeksiannosta sama Lasse Kangas kirjoittanut kirjan VIHTORI VESTERINEN, PAASIKIVEN MINISTERI.

Sukuneuvoston viitasaarelainen jäsen Lasse Vesterinen toivoo tämän kirjan löytävän tiensä mahdollisimman monen sukumme vaiheista ja erästä sen jyhkeästä edustajasta kiinnostuneiden käsiin.

Teoksessa rakennetaan sujuvasti sukutausta 27.1.1885 syntyneelle, Kivijärven kirkonkirjoihin Viktor Laurinpoika Vesterisenä merkitylle pojalle.

Kirjassa kuvatut vanhemmat, Hiekan talon silloinen isäntä, menestyksekkäs saharitintäjä ja maanviljelijä Lauri Vesterinen sekä kansakoulunopettajana vaikuttanut Riikka Vesterinen, ovat ansainneet elämänsä hyvin valaisevan luvun.

Heidän poikkeuksellisen varakas ja kulttuurillinen kotinsa antoi nuorukaiseksi varttuvalla pojalle silloin vielä harvinaisen kansakoulupohjan ja koko elämän halki vaikuttaneen humanin talonpoikaisen sivistyksen. Omien sanojensa mukaan poika oli suurilla saloilla, metsällä ja kalassa hyvin viihtyvä uneksintaan taipuvainen nuorukainen. Säilyneitten valokuvien mukaan pitkä, tummatukkainen komea nuorimies.

Vihtorin elämään tuli ratkaiseva uusi vipusin vuoden 1902 onnettomasta kadosta. Sen

seurauksena hän pääsi silloin Äänekosken kaupungissa oleeeseen Keski-Suomen Kansanopistoon opiskelijaksi. Kirja kuvaa onnistuneesti tuon ajan oppilaitosten ankanpuritaanisen hengen, ja sen kuinka kuitenkin silmäykset loivat sillan laukaalaiseen Katri Kuukkaseen ja Viktor-nuorukaisen välille. Kirjassa kuvataan eloisasti, kuinka tämä silta johti rohkeaan kosintaan junassa ja yhdisti kaksi poikkeuksellisen varakastaustaista ja lahjakasta nuorta yhdeksi pariksi.

Oman talouden perustaminen, esikoislapsen kuolema, siirtyminen täysivaltaiseen Perttulan isännyyteen herastuomari Severus Kuukkaseen jälkeen, juurtuminen isännyyteen sekä laukaalaiseen hallinto- ja yhteisöelämään on kirjassa hyvin kuvattu. Kerrotaan selkeästi elämisen pohjan ja vaikuttamisen rakentamisvaiheesta.

Rohkeasta yrittäjyydestä ja sinnikkyydestä kertoo se panos jolla 32-vuotias isäntä yhdessä maakunnan kaukokoisten isäntien kanssa perusti maa-

laisliittolaisen Saarijärven Paavon. Kustantavan yhtiön hallituksen puheenjohtajana Vihtori sai seistä juurevasti vastatuulen myrskyyn puskevan yhtiön ruorissa, takausten ja vekseleiden määrän kasvassa. Ehkäpä tässä osin auttoi kotitalalta perintönä saatu noin tuhannen hehtaarin takametsä. Kaisa-vaimon sisuuntuminen kannusti miehiä vielä yrittämään, vaikka usko oli jo hiipumassa. Niinhän se pahin kilpailija Keskisuomalainen tuli kaupaan.

Lukija tuntee kulkevana silloisilla yhteyksillä Vihtorin mukana pitkällä puhujamatkoilla nuoren isännän taistellessa tasavaltaisen hallitusmuodon, kansanvallan ja puolueensa puolesta.

Vastoin kilpailijoidensa odotuksia Vihtori Vesterinen aloitti maaliskuun 1919 jälkeen eduskunnassa Vaasan läänin itäisen vaalipiirin edustajana.

Saamme seurata kirjan välityksin arvokkaasti pukeutuvan ja ehkäpä puoluejohdon kannalta useinkin hankalan oman tiensä kulkijan kamppailua hyväksi kokemiansa asioiden puolesta. Vaikka miehemme ei pitänyt päiväkirjaa, on kirjassa osuvasti kuvattu tämä 32 vuotta ja päälle kolme kuukautta kestänyt linjakas elämäntyö.

Ministeriyeen yltämiseen auttoi jo vuonna 1924 keksitty ja esitetty "Vesterisen viiva"-käsite. Kaikkiaan seitsemän vuotta ja kolme kuukautta ministerinä oloa kahdeksassa eri l...tuksessa tulevat kohtuullisen hyvin esille eri vivahtein.

Lapsuudessa ja nuoruudessa omaksuttuihin ajan vaikutteisiin sopinee se, että tyylikäs herrasmiehemme toimi kaikkiaan viidentoista vuoden ajan muun lisäksi Suomalaisen

Oopperan hallituksessa, jäsenenä sekä varapuheenjohtajana että puheenjohtajana. Mielestäni tämä on yksi kirjan pikanteimmista piirteistä.

Sotien jälkeinen mukautumisen jakso nosti uusien realiteettien ymmärtämisen puolesta yhdessä Urho Kaleva Kekkonen kanssa taistelleeseen Vihtorin Kekkosen ja Paasikiven tuen varassa ministeriyeen ja varapääministeriyeen.

Kirjan uudet vaaran vuosia valoittavat kuvaukset nostavat tiukassa paikassa linjakkaasti toimineen ministerin valtiomiesluokkaan. Kirjassa kuvattu vastuuntunnon ja rohkeuden kera hän matkusti ainoana poliittisena johtajana helmikuussa 1947 Pariisiin allekirjoittamaan yhä vieläkin voimassa olevan rauhansopimuksen yhdessä ulkoministeri Carl Enckell'in ja Suomen Ranskan lähettilään Johan Helon kanssa. Ehkäpä kulttuurisukulaiset löytävät tähän vaiheeseen liittyvän vuosisadan vaihteen kansanlaulun "Kesän viimeisen kukan" alkuperäiset sanat ja nuotit.

Huomattavan kunniamerkin lisäksi tasavaltamme johto palkitsi maanviljelijä Vihtori Vesterisen myöntämällä hänelle numerolla kaksi pysyvän ministerin arvonimen.

Itsekin jo ikääntyvä ja vähin harmaantuvana, kriittisiä vuosikymmeniä lehdistä koulupoikana seuranneena, toivon että tämä teos löytää tiensä monen sukumme vaiheista ja erästä sen jyhkeästä edustajasta kiinnostuneiden käsiin, antaen mieluisia ja menneitä kansakunnan elämää valaivia lukuhetkiä.

Viitasaarella, lokakuun 22. päivänä 1998
Lasse Vesterinen
Sukuneuvoston jäsen

myös tulevasta. Tämä oli jo toinen näyttelykerta Galleria Artinassa, jonka omistaa Mirja Vesterinen. Aivan lähisukua he eivät toisilleen ole, sillä sukuun naidun Mirjan mies on Laukaassa syntynyt, Pekka puolestaan Piippolassa.

Pekka voi palata esi-isänsä vaiheisiin mainion sukukirjamme ensisivuille saakka. Esi-isien kaksitoista sukupolvea syntyi Pohjois-Savossa (Rautalampi/Pielavesi), kunnes isoisi "Reittu", Johan Fredrik (s. 1870) muutti Piippolaan. Isä Eero syntyi 1923 ja Pekka sisarusarjan nuorimpänä 1958. Taiteilijaelämänsä Pekka lähti Pulkkilan keskikoulun jälkeen Savonlinnan taidelukiioon 1974. Siikajokilaakso-lehdelle antamassaan haastattelussa -95 Pekka kertoo idean olleen omansa, mutta lähtöä oli auttanut tutustumisen ko. lukion vuosikertomukseen ja muuan kotitaloon poikennut taidelukiota käyvä liftari. Kuvaamataidonopettaja kannusti ja kotona ei asetettu poikkitelein. Päätöstään Pekka ei ole katunut.

Suomen Taideakatemia koulun hän kävi 1977-81 ja on sen jälkeen elättänyt itsensä pääasiassa taiteilijana.

Mielessä kaiheri myös opetustyö, mutta maalaaminen hän on kuitenkin päässyt, esimerkiksi tulevia taiteilijoita mm. Taideteollisessa korkeakoulussa, Lapin korkeakoulussa ja Vapaassa taidekoulussa.

Nykyisin oppilaita on Teknillisen korkeakoulun arkkitehtiosastolla.

Maailmalla

Matkustaminen on ollut vuosikautia merkittävä osa taiteilijaelämää. On nähtävä ja koettava. On selvää, että Pekan varhaistyöt olivat Pohjanmaan näköisiä. Synnyinseutu antoi aiheita ja mallit maisemiin ja ihmisiin.

Tuli kuitenkin tarve matkustaa ja työskennellä ulkomailla. Grönlannissa hän on maalanut pari kertaa ja Nepalissa kolmasti. 1989 Grönlannissa Pekalla oli yksityisnäyttely ja samana vuonna hän osallistui Nepal'n pääkaupungissa Kathmandussa yhteisnäyttelyyn. Nepal on nykyin Pekan puheissa, josko vaikka pariksi kuuksaudessa. Kyllähän 8-vuotias Vili koulusta sen verran voi olla poissa. Vanhemmat opettavat reissussa, kotona sitten tentitään. Nepalissa on aikaisemminkin oltu koko perhe yhdessä.

Italian Firenzessä he olivat tämän vuosikymmenen puolivälissä, paikallisen taiteilijaseuran vierasateljeessa työskennellen.

Oslo

Tänä talvena ei sinisessä nojatuolissa turhia istuskella, mitä nyt joskus hieman hengähdetään. Yksityisnäyttely Norjan taidemaalariiliton kutsumana keväksi -99 työllistää. Oslossa olevaan Galleria

SUKUNEUVOSTO

1998 - 1999

Puheenjohtaja Ervo Vesterinen, Dos.,
Irislahdenranta 11,
02230 Espoo,
Puh. 09-888 1507, Email:
ervo.vesterinen@cc.helsinki.fi
Sihteeri Justiina Westerinen, FM, Myllypöntö 7 C
11, 00920 Helsinki.
Puh. 09-342 2656, Email:
justiina.westerinen@teak.fi
Rahastonhoitaja
Riitta Nieminen, Oh,
Majurintie 10,
25250 Märynummi.
Puh. 02-736 0071, Email:
riitta.nieminen@tyks.fi
Jäsenet:
Katri Hämäläinen, Vuolletie
6 A, 32800 Kokemäki.
Puh. 02-546 4659
Terttu Nuutinen, Alatie 11,
77700 Rautalampi,
Puh. 017-530 135
Kaija Paakkonen, Pajakatu
2 A 10,45100 Kouvola.
Anneli Varjonen,
varapuh.joht., Väinämöisen-

katu 17 B 18, 33540 Tampere. Puh. 03-261 1691
Esko Vesterinen,
Arajärventie 45,
36640 Iltasmäki,
Puh. 03-538 1190
Harri Vesterinen,
Hietaniemenkatu 14 A/519,
00100 Helsinki
Puh. 040-512 1686, Email:
harri.vesterinen@helsinki.fi
Lasse Vesterinen, Kurjenpolvi 4, 44500 Viitasaari.
Puh. 014-572 302
Reino Vesterinen, Käenkatu
3 H 34, 55120 Imatra.
Puh. 05-431 8057
Timo Vesterinen,
Porslahdentie 16 E 6
00980 Helsinki.
Puh. 09-313 496, Email:
timo.vesterinen@yle.fi
Unto Vesterinen, Heinäkuja
6, 01660 Vantaa.
Puh. 09-854 7803, Email:
unto.vesterinen@veco.inet.fi

Kuinka liittyä jäseneksi?
Ota yhteys sukuneuvoston jäsenene

VESTERISTEN VIESTIN JAKELU

Lehti lähetetään sukuseuran jäsenille.
Muille tilaamalla ilmaiseksi niin kauan
kuin painosta riittää.

Tilaukset: Terttu Nuutinen, puh. 017-530 135
Timo Vesterinen, puh. 09-313 496

Painopaikka: Painotalo RePe Oy, 1998

MUISTITHAN ILMOITTA
MAHDOLLISEN
OSOITTEENMUUTOKSEN !

Timo Vesterinen

OLOSUHDE VÄRILLE

Luopumalla kädenjäljestä Pekka Vesterinen ei ole voinut luopua vetojensa synnyttämien, näkemiseen liittyvien, assosiaatioiden tulvasta. Tuolla on metsä ja hämyinen lampi, tuolla on taivas ja taivaan pilvi. Silti tätä tulkinnan polkua ei sovi jatkaa, sillä tekijälle maalauksen on lunastettava itsensä, sen on oltava avoin kommunikoimaan, "se ei saa kääntä sisäänpäin".

Mm. näin kirjoittaa Kuutti Lavonen Taidemaalari Pekka Vesterisen tämän syksyn näyttelyluettelossa.

Loka-marraskuun vaihteessa Helsingin Fabianinkadulla Galleria Artinassa oli esillä 16 öljyväri- ja akryylimaalauksia.

Pienimmät olivat kooltaan 60 x 60 senttisiä ja suurin peräti 215 cm x 215 cm, ja mikä ilahduttavinta se siirtyi Helsingin kaupungin taidekokoelmiin.

Näyttely huomioitiin tiedotusvälineissä ja esim. Helsingin Sanomien arvostelija Arja Maunuksela kirjoitti (29.10.) seuraavasti: *Ehkä siksi, että on syksy, monen taulun kirkas sitruunankeltainen johtaa ajatukset keltaisiin lehtiin... Läheltä katsottuna myös pinta-rakenne on mielenkiintoinen: maalikerrokset asettuvat eri tavoin tiensä päälle ja viereen. Liikkeen vaikutelma syntyy pitkistä, suorista, samansuuntaisista vaaka- tai pysty-*

suuntaisista siveltimivedoista. Ehkä nämä ovatkin aikavaihteluita maalausprosessista!

Itse koin liikkuvan ajoneuvon ikkunasta näkyvien maisemien äkkipysähdyksiä, kuin valokuvakameran sulkimella leikkittelyä. Hienoa värien yhdistelyä, perusteltuja suuntia: juuri noin sen on oltava! Kuutti Lavosen näyttelyesineeseen kirjoittama otsikko *Olosuhde värille* on erittäin osuva.

Pekka Piippolasta

Tapasin Pekan Korkeavuorenrakadulla sijaitsevalla työhuoneella 23.11. Näyttely oli purettu jo aiemmin ja edellisellä päivänä oli ollut purkuvuorossa elämäkumppanin ja yhteisen Viljo Valentinin äidin, taidemaalari Irmeli Hulkon näyttely.

Työhuoneen seinät on maalattu valkoisiksi. Päivänvalo ei kellarikerrokseen pääse. Vastavaihdetut loisteputket pyrkivät korvaamaan luonnonvalon. Taiteilijapariskunta työskentelee nykyisin yhteisisä tiloissa.

Pekka istuu sinisessä nojatuolissa. Syntyy vaikutelma, että hän on tyytyväinen näyttelynsä saamaan vastaanottoon. Mies kertoo rauhallisesti tähänastisista tekemisistään,

LNM:ään on tarkoitus ripustaa näytteille parikymmentä työtä. Pekan tauluja on aiemminkin Norjassa nähty. Kevään näyttelystä tulee Pekka Vesterisen neljästoista yksityisnäyttely. Ensimmäinen oli Oulussa-81.

Hän on lisäksi osallistunut lukuisiin yhteisnäyttelyihin kotimaassa ja ulkomailla. Muun muassa Italiassa, Saksassa ja Itävallassa.

Suomen Taiteilijain Vuosinäyttelyissä hän ollut seitsemän kertaa mukana. Unohtaa ei sovi myöskään Nuorten Näyttelyjä. Työhuoneella emme keskustelleet näyttelyjen määristä, kirjoittaja löysi ne Pekka Vesterisen ansioluettelosta.

Pekan töitä oli esillä myös Vesteristen sukukokouksen yhteydessä Imatralla 1996.

VESTERISTEN SUKUKIRJA 1994

Kirjassa syntymäajan mukaisessa järjestyksessä mainittu yli 6000 Vesteristä/Westeristä alkaen 1500-luvulta.
Kirjassa on mm. tiedot talvi- ja jatkosodassa kuolleista Vesterisistä sekä sukuseuran säännöt

Sukukirjan hinta on 140 mk + postituskulut
Tiedustelut sukuneuvoston jäseniltä